https://doi.org/10.32849/2409-9201.2026.26.27

УДК 347.77/.78 UDC

КОНФІДЕНЦІЙНА ІНФОРМАЦІЯ ТА КОМЕРЦІЙНА ТАЄМНИЦЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ЗАХИСТУ ОБ'ЄКТІВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ: ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ УКРАЇНИ ТА ФРАНЦІЇ

CONFIDENTIAL INFORMATION AND TRADE SECRET AS A TOOL FOR PROTECTION OF INTELLECTUAL PROPERTY: COMPARATIVE LEGAL ANALYSIS OF UKRAINE AND FRANCE

Юлія КЕДЯ

доктор філософії в галузі права,
старший викладач

Товариство з обмеженою
відповідальністю
«Харківський університет» (Харків)

Yuliia KEDIA

PhD in Law, Senior Lecturer

Limited Liability Company
Kharkiv University (Kharkiv)

https://orcid.org/0000-0002-9479-8927

Наталія БОНДАР

кандидат юридичних наук,
завідувач кафедри цивільно-правових
дисциплін та правового забезпечення
підприємницької діяльності

Товариство з обмеженою
відповідальністю
«Харківський університет» (Харків)

Nataliia BONDAR

PhD in Law,
Head of the Department of Civil Law
and Legal support of
entrepreneurial activity

Limited Liability Company
Kharkiv University (Kharkiv)

https://orcid.org/0000-0002-7563-8493

Актуальність теми дослідження зумовлена стрімким розвитком новітніх технологій, появою нових можливостей і викликів та, як наслідок, некерованим поширенням великого об'єму інформації у сфері інтелектуальної власності, умов співробітництва між суб'єктами інтелектуальної власності та роботодавцями, третіми особами, що у свою чергу породжує практичні питання їх договірного регулювання у відповідності до законодавства України та Франції. До того ж актуальність проведеного аналізу зумовлена й тим, що в процесі рекодифікації цивільного законодавства України зазначена проблематика до цього часу не отримала належного законодавчого вирішення, що свідчить про наявність прогалини у правовому регу-

The relevance of the research topic is due to the rapid development of new technologies, the emergence of new opportunities and challenges and, as a result, the uncontrolled dissemination of a large amount of information in the field of intellectual property, the conditions of cooperation between intellectual property subjects and employers, third parties, which in turn gives rise to practical issues of their contractual regulation in accordance with the legislation of Ukraine and France. In addition, the relevance of the analysis is also due to the fact that in the process of recodification of the civil legislation of Ukraine, the specified issue has not yet received an appropriate legislative solution, which indicates the presence of a gap in legal regulation and

люванні та потребує додаткового наукового аналізу. Існує потреба привести законодавство України у відповідність з вимогами Європейського Союзу.

Таким чином, стаття присвячена дослідженню конфіденційної інформації за законодавством України та Франції, практичному застосуванню та доктринальним підходам щодо специфіки регулювання та застосування конфіденційної інформації для захисту відповідних об'єктів інтелектуальної власності. Проведений порівняльний аналіз законодавства двох держав щодо регулювання доступу до інформації, що дозволив виявити як переваги так і відповідні недоліки українського законодавства щодо використання конфіденційної інформації в системі захисту об'єктів інтелектуальної власності.

Проведений аналіз та дослідження українського і французького законодавства дозволив дійти висновку, що регулювання конфіденційної інформації та комерційної таємниці передбачене як французьким, так і українським законодавством. Встановлено, що до інтелектуальної власності застосовуються загальні підходи в регулюванні правових явищ конфіденційної інформації та комерційної таємниці. З'ясовано, що законодавством Франції у достаній мірі врегульовано поняття комерційної таємниці, у той час як поняття конфіденційної інформації можна зустріти у тексті нормативно-правових актів, але без чіткого визначення змісту дефініції. Визначено, що поняття конфіденційної інформації детальніше визначено за законодавством України, а комерційної таємниці – за законодавством Франції. У результаті проведеного дослідження, автори дійшли висновку про необхідність внесення відповідних змін до нормативно-правових актів України та привести у відповідність до законодавства ЄС законодавство України щодо визначення понять конфіденційної інформації та комерційної таємниці, адже попри масштабну роботу з рекодифікації цивільного законодавства України, досліджувана проблематика залишилася

requires additional scientific analysis. There is a need to bring the legislation of Ukraine into line with the requirements of the European Union.

Thus, the article is devoted to the study of confidential information under the legislation of Ukraine and France, practical application and doctrinal approaches to the specifics of regulation and use of confidential information to protect the relevant intellectual property objects. A comparative analysis of the legislation of the two states on the regulation of access to information was conducted, which allowed to identify both the advantages and the corresponding disadvantages of Ukrainian legislation on the use of confidential information in the system of protection of intellectual property objects.

The conducted analysis and study of Ukrainian and French legislation allowed to conclude that the regulation of confidential information and trade secrets is provided for by both French and Ukrainian legislation. It was established that general approaches are applied to intellectual property in the regulation of legal phenomena of confidential information and trade secrets. It was found that the French legislation regulates the concept of trade secrets, while the concept of confidential information can be found in the text of regulatory legal acts, but without a clear definition of the content of the definition. It was determined that the concept of confidential information is defined in more detail under the legislation of Ukraine, and trade secrets – under the legislation of France. As a result of the study, the authors concluded that it is necessary to make appropriate amendments to the regulatory legal acts of Ukraine and to bring the legislation of Ukraine in accordance with EU legislation regarding the definition of the concepts of confidential information and trade secrets, because despite the large-scale work on the recodification of the civil legislation of Ukraine, the issue under study remained outside the attention of the working group.

поза увагою робочої групи.

Ключові слова: інтелектуальна власність, інформація, персональні дані, конфіденційна інформація, комерційна таємниця, договір про нерозголошення конфіденційної інформації

Keywords: intellectual property, information, personal data, agreements in the field of intellectual property, trade secret, non-disclosure agreement

Постановка наукової проблеми та її значення. В умовах інформаційно-цифрового суспільства належний правовий механізм захисту конфіденційної інформації у сфері інтелектуальної власності є необхідною гарантією реалізації прав суб'єктів інтелектуальної діяльності, тому що інтелектуальна власність – це актив, який передбачає постійне застосування договорів про нерозголошення конфіденційної інформації як при створенні об'єктів інтелектуальної власності, так і при укладенні договорів про передачу прав на дані об'єкти.

Це дослідження спрямоване на формулювання цілісного уявлення про основі підходи до визначення конфіденційної інформації, у відповідності до законодавства України та Франції, його відмінність від комерційної таємниці, практичну реалізацію та правову доктрину, перелік правочинів, що застосовуються при використанні конфіденційної інформації, виявлення специфіки регулювання умов договору про нерозголошення та практичні питання, що виникають у процесі реалізації.

Проведене дослідження дозволить не лише виявити переваги та недоліки національного законодавчого регулювання правовідносин, що виникають при укладенні правочинів, включаючи договори про нерозголошення конфіденційної інформації (NDA), а й дозволить поглибити розуміння правового регулювання та необхідності вдосконалення законодавства у цій сфері.

Аналіз досліджень цієї проблеми. Поняття конфіденційної інформації та/або комерційної таємниці розглядалися у працях таких вчених як А. Кодинець, О. Кравченко, М. Суханов, О. Мартинюк та ін. У Франції Жан-Марі Гаріно, Тюбо дю Мануар де Жюай, Сабіна Марселен, які досліджували проблематику регулювання комерційної таємниці, порівнюючи захист комерційної таємниці в цифрову епоху по аналогії з захистом патентами в індустріальну епоху. Водночас у існуючих дослідженнях бракує системного порівняльно-правового аналізу законодавства у сфері авторського права України та Франції щодо захисту конфіденційної інформації та комерційної таємниці.

Мета і завдання статті. Метою цього дослідження є порівняльно-правовий аналіз законодавства України та Франції, доктринальні підходи щодо визначення поняття конфіденційної інформації, дослідження специфіки її використання та регулювання, аналіз істотних умов, необхідних для укладення договору про нерозголошення даної інформації, а також її захист.

Досягнення мети зумовлює реалізацію таких завдань як:

- здійснення аналізу поняття конфіденційної інформації та комерційної таємниці за законодавством України та Франції;
- дослідження специфіки регулювання захисту конфіденційної інформації та комерційної таємниці;
- виявлення найбільш типових порушень умов договорів про нерозголошення цієї інформації.

Результати та обговорення. Розглядаючи поняття конфіденційної інформації та комерційної таємниці за законодавством України та Франції відразу постає питання визначення дефініцій цих правових явищ. Якщо за законодавством України визначення конфіденційної інформації наведене чітко й у багатьох нормативно-правових актах, то за законодавством Франції визначеним є лише поняття комерційної таємниці з 2018 року, а дані про конфіденційну інформацію носять фрагментарний характер.

Так, розглядаючи нормативно-правові акти України наведемо декілька прикладів і відзначимо, що у відповідності до ст. 7 Закону України від 13.01.2011 №2939-VI «Про

доступ до публічної інформації» (зі змінами і доповненнями) «конфіденційною вважається інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень, та яка може поширюватися у визначеному ними порядку за їхнім бажанням відповідно до передбачених ними умов» [1].

Закон України від 02.10.1992 № 2657-XII «Про інформацію» визначає «конфіденційну інформацію як інформацію про фізичну особу, інформацію, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень, а також інформацію, визнану такою на підставі закону» [2].

Розглядаючи Закон України від 13.01.2011 №2939-VI «Про доступ до публічної інформації» (із змінами і доповненнями) необхідно звернути увагу на те, що не вся інформація може бути віднесена до конфіденційної. Так, наприклад, «не повинна приховуватися інформація про стан довкілля, інформація про якість харчових продуктів і предметів побуту, інформація про аварії, катастрофи, небезпечні природні явища та інші надзвичайні події, що сталися або можуть статися і загрожують здоров'ю та безпеці громадян і т.д.», відповідно до частини 1 та 2 ст.13 вище зазначеного закону. Розпорядники інформації, визначені частиною першою статті 13 цього Закону, які володіють конфіденційною інформацією, можуть поширювати її лише за згодою осіб, які обмежили доступ до інформації, а за відсутності такої згоди – лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини [3].

Аналіз положень українського законодавства дозволив виявити тенденцію про те, що конфіденційна інформація може поширюватися за бажанням (згодою) відповідної особи у визначеному нею порядку відповідно до передбачених нею умов, а також в інших випадках, визначених законом. Таким чином, з однієї сторони, фізична чи юридична особа визначає, яка інформація вважатиметься конфіденційною, а з іншої, законом встановлюються випадки, коли інформація вважається конфіденційною і не підлягає оприлюдненню.

Повертаючись до інтелектуальної власності відзначимо, що ст. 20 Закону України «Про охорону прав на сорти рослин» від 21.04.1993 № 3116-XII зазначено, що відомості про походження сорту, у тому числі про методи та вихідні форми, що використовувалися для його створення, які є конфіденційною інформацією і зберігаються Компетентним органом та експертним закладом у таємниці [4].

Також ст. 9 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» від 15.12.1993 № 3687-XII визначено, що «право на реєстрацію службового винаходу (корисної моделі) має роботодавець винахідника, якщо інше не передбачено договором і якщо право на реєстрацію службового винаходу (корисної моделі) належить роботодавцю, він повинен протягом чотирьох місяців від дати одержання від винахідника повідомлення подати до НОІВ заявку на державну реєстрацію винаходу (корисної моделі) або передати право на таку реєстрацію іншій особі, або прийняти рішення про збереження службового винаходу (корисної моделі) як «конфіденційної інформації», а у відповідності до ст. 19 цього закону матеріали заявки особи, яка бажає зареєструвати винахід чи корисну модель є конфіденційною [5]. Порівнюючи із законодавством Франції, відзначимо, що вилучаються із публічності персональні дані та комерційна таємниця у випадку, коли заявник просить про виключення з публічного доступу певних відомостей у матеріалах заявки, якщо вони містять дані про фізичних осіб або відомості, що становлять комерційну таємницю навіть за межами самого патентного розкриття (ст. Article R612-41 Кодексу інтелектуальної власності Франції) [6].

Таким чином, з однієї сторони, юридичні особи можуть самі встановлювати межі конфіденційної інформації, а з іншої, держава також вказує, яка інформація є конфіденційною.

Розглядаючи визначення конфіденційної інформації необхідно відрізняти її від персональних даних, оскільки персональні дані стосуються лише фізичних осіб. Так, відповідно до Закону України «Про персональні дані» від 01.06.2010 № 2297-VI, зокрема статті 5, визначено, що «персональні дані можуть бути віднесені до конфіденційної

інформації про особу законом або відповідною особою і визначено, які персональні дані не можуть бути конфіденційною інформацією: що стосуються здійснення особою, уповноваженою на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, посадових або службових повноважень» [7].

Порівнюючи конфіденційну та комерційну таємницю, вважаємо, що комерційна таємниця є складовою конфіденційної інформації, хоча саме поняття комерційної таємниці визначене Цивільним кодексом України (ЦК України) від 16.01.2003 № 435-IV. Згідно статті 505 ЦК України «комерційною таємницею є інформація, яка є секретною в тому розумінні, що вона в цілому чи в певній формі та сукупності її складових є невідомою та не є легкодоступною для осіб, які звичайно мають справу з видом інформації, до якого вона належить, у зв'язку з цим має комерційну цінність та була предметом адекватних існуючим обставинам заходів щодо збереження її секретності, вжитих особою, яка законно контролює цю інформацію» [8].

Главою 4 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» від 07.06.1996 № 236/96-ВР встановлено умови неправомірного збирання, розголошення та використання комерційної таємниці [9].

Таким чином, конкретизуємо, що як персональні дані, так і комерційна таємниця є частиною конфіденційної інформації, а остання, у свою, чергу, є узагальнюючим поняттям, яке включає в себе можливість віднести до неї як персональні дані, так і комерційну таємницю.

Необхідно визначити також невідповідність поняття конфіденційна інформація та комерційна таємниця у ЦК України. Так, у статті 862 «Конфіденційність одержаної сторонами інформації» в назві вживається термін «конфіденційість», а по тексту статті – комерційна таємниця: «Якщо сторона у договорі підряду внаслідок виконання договору одержала від другої сторони інформацію про нові рішення і технічні знання, у тому числі й такі, що не захищаються законом, а також відомості, що можуть розглядатися як комерційна таємниця, вона не має права повідомляти їх іншим особам без згоди другої сторони» [8]. А вже статтею 895 ЦК України передбачено конфіденційність відомостей про договір. Звертаємо увагу саме на забезпечення конфіденційності виконавцем і замовником відомостей щодо предмета договору на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт, ходу його виконання та одержаних результатів, якщо інше не встановлено договором. При цьому, обсяг відомостей, що належать до конфіденційних, встановлюється договором.

Здійснюючи порівняльно-правовий аналіз законодавства України і Франції, слід зазначити, що після прийняття Директиви ЄС 2016/943 від 8 червня 2016 року та її імплементації у французьке законодавство законом LOI n° 2018-670 від 30.07.2018 [10], поняття комерційної таємниці стало добре врегульованим, чітко визначеним та імплементованим в нормативно-правові акти Франції, чого не можна сказати про поняття конфіденційної інформації.

Так, розділ 5 першої частини Торговельного кодексу Франції присвячений комерційній таємниці. На підставі ст. Article L151-1 цього нормативно-правового акта під охороною як комерційна таємниця перебуває будь-яка інформація, що відповідає таким критеріям:

«1. вона не є загальновідомою або легкодоступною – ані сама по собі, ані з огляду на точну конфігурацію та поєднання її елементів – для осіб, які за родом своєї діяльності зазвичай мають справу з таким видом інформації;

2. вона має комерційну цінність, фактичну або потенційну, з огляду на її таємний характер;

3. щодо неї законним володільцем ужито розумних заходів захисту, з урахуванням обставин, з метою збереження її таємного характеру» [11].

Наступними статтями Торговельного кодексу Франції L. 151-2, L. 151-3 визначено, хто є законним володільцем комерційної таємниці (особа, яка здійснює контроль над нею на законних підставах) та як правомірно отримати дану інформацію:

« 1. самостійне відкриття або незалежне створення;

2. спостереження, вивчення, розбирання або тестування продукту чи об'єкта, які були введені в обіг або які на законних підставах перебувають у володінні особи, що отримує інформацію, за винятком випадків, коли договором заборонено або обмежено одержання комерційної таємниці» [11].

Кодекс інтелектуальної власності Франції також формально має у своїй структурі ст. L. 621-1 щодо виробничої таємниці у розділі «Виробнича таємниця», але після прийняття закону LOI n° 2018-670 від 30 липня 2018 щодо захисту комерційної таємниці [10], яким імплементували Директиву (ЕС) 2016/943, регулювання перейшло до Торговельного кодексу Франції [11]. Відповідно, персональні дані, регулюються Регламентом (ЄС) 2016/679 Європейського Парламенту та Ради від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з обробкою персональних даних і про вільний рух таких даних та про скасування Директиви 95/46/ЄС, який набрав чинності 25 травня 2018 року [12].

Продовжуючи аналіз конфіденційної інформації, слід взяти до уваги, що визначення даного поняття законодавством Франції не передбачено, а на практиці необхідні умови щодо захисту конфіденційної інформації прописуються у відповідних договорах про нерозголошення конфіденційної інформації (NDA). Існує основний та фундаментальний принцип, встановлений статтею 1104 Цивільного кодексу Франції, за яким договори повинні укладатися, формуватися та виконуватися добросовісно [13].

Матьє Венсан розглянув поняття конфіденційної інформації через призму Директиви (ЕС) 2016/943 від 08.06.2016 та узагальнив це поняття наступним чином: «конфіденційну інформацію можна визначити наступним чином: «вся інформація або її частина, яка була повідомлена стороні або про яку вона дізналася в ході [транзакцій], така як комерційна або промислова таємниця, специфікації, фінансова, комерційна або технічна інформація, ноу-хау або інша інформація будь-якого роду, що стосується прямо чи опосередковано бізнесу іншої сторони, та загалом інформація, використання або розголошення якої вплине на законні інтереси, теперішні чи майбутні, цієї іншої сторони, зокрема економічні, фінансові, промислові чи технологічні інтереси, або може зашкодити її діяльності чи завдати їй шкоди, зокрема щодо її стратегічних позицій чи конкурентоспроможності, або становитиме недобросовісну чи неетичну поведінку, а також документи, файли, матеріали, що містять її або є її матеріалізацією («Інформація»)» [14].

Таким чином, для практичного застосування у сфері приватної власності важливо укладати договір про нерозголошення конфіденційної інформації, в якому чітко визначити, яка інформація є конфіденційною, умови її застосування та відповідальність за її розголошення. Правовий режим конфіденційної інформації, встановлений загальним законодавством, поширюється на відносини у сфері інтелектуальної власності в частині, що не суперечить відповідним нормам у цій сфері. Роботодавці мають право включити до трудового договору положення про конфіденційність. При цьому, зазначимо, що конфіденційна інформація повинна зберігатися на підприємстві та/або у захищеному вигляді.

Повертаючись до розгляду законодавства України відзначимо, що думки науковців розділилися, і деякі з них вважають за необхідне розмежувати конфіденційну інформацію та комерційну таємницю та прийняти окремий нормативно-правовий акт щодо регулювання конфіденційної інформації та комерційної таємниці. Так, О. Кравченко зазначає, що «давно назріла потреба у прийнятті окремого міжгалузевого нормативно-правового акта, в якому мають бути врегульовані питання створення, використання, збереження, розголошення конфіденційної інформації або комерційної таємниці, визначення конфіденційної інформації або комерційної таємниці, її ознаки, умови правової охорони, перелік відомостей, що становлять/не становлять комерційну таємницю, виникнення у суб'єктів права на комерційну таємницю, можливість зарахування на баланс підприємства, установи або організації як нематеріального активу конфіденційної інформації або комерційної таємниці, процедура розкриття конфіденційної інформації або комерційної таємниці правоохоронним та контролюючим органам, відповідальність державних органів за розголошення комерційної

таємниці, охорона та захист останньої та інші питання, що стосуються конфіденційної інформації або комерційної таємниці. Адже сьогодні найбільш ефективним заходом забезпечення охорони комерційної таємниці є захист, що здійснюється самим суб'єктом господарювання шляхом локальних заходів та прийняття локальних нормативних (корпоративних) актів. При цьому система заходів забезпечення конфіденційної інформації або комерційної таємниці повинна включати різноманітні заходи – адміністративні, правові, організаційні, технічні та інші. Оскільки ефективний захист досліджуваного об'єкта права інтелектуальної власності можливий лише за ефективного поєднання зазначених заходів тощо» [15].

Вивчаючи судову практику у сфері захисту конфіденційної інформації в Україні та комерційної таємниці у Франції, відзначимо декілька різних, але позитивних рішень щодо захисту конфіденційної інформації та комерційної таємниці. Зокрема заслуговує на увагу справа №757/17647/19-ц Печерського районного суду міста Києва від 08.11.2022 щодо розголошення конфіденційної інформації. Так, згідно обставин справи було розголошего інформацію, що вважається конфіденційною, в соціальних мережах Facebook та LinkedIn. Між сторонами було укладено угоду про конфіденційність, а внаслідок розголошення позивачу було завдано збитки у формі упущеної вигоди, зокрема, один із замовників позивача відмовився співпрацювати з позивачем через те, що відповідач розголошує конфіденційну інформацію. Позов було задоволено [16], а на противагу попередньому рішенню, рішення суду у справі n° 23-10.953 від 05.02.2025 підтвердило, що право на таємницю – комерційну чи медичну – не є абсолютним і поступається праву на доказування, коли надання захищених елементів є необхідним для забезпечення справедливого судового розгляду [17]. При цьому, для захисту комерційної таємниці суддя може, відповідно до статей R.332-1, R.343-2, R.521-2, R.615-2, R.623-51, R.716-2 та R.722-2 Кодексу інтелектуальної власності Франції, накласти арешт на запитувані документи з метою забезпечення захисту комерційної таємниці під час їх вилучення [6].

Підсумовуючи викладене можна зробити висновки про суттєві відмінності у законодавчих підходах України і Франції до захисту конфіденційної інформації, тому необхідно розглянути можливість привести у відповідність до норм Європейського Союзу такі поняття, як конфіденційна інформація, комерційна таємниця.

Висновки та перспективи подальшого дослідження. За результатами проведеного аналізу та дослідження українського й французького законодавства, можна дійти наступних висновків:

1) Регулювання конфіденційної інформації та комерційної таємниці передбачене як за законодавством Франції, так і України.

2) До інтелектуальної власності застосовуються загальні підходи в регулюванні досліджуваних понять.

3) Законодавством Франції врегульовано поняття комерційної таємниці, а поняття «конфіденційна інформація» зустрічається у тексті нормативно-правових актів, але без чіткого визначення.

4) Детальніше виписані поняття конфіденційної інформації за законодавством України, а комерційної таємниці – за законодавством Франції.

5) Конфіденційна інформація виступає узагальнюючим поняття, до якого входить комерційна таємниця.

6) Доцільно розглянути необхідність внесення відповідних змін до законодавства України та привести у відповідність до законодавства ЄС нормативно-правові акти України щодо визначення даних понять, адже попри масштабну роботу з рекодифікації цивільного законодавства України, досліджувана проблематика залишилася поза межами законодавчого перегляду.

Посилання:

1. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.2011 №2939 - VI. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17#Text.

2. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 № 2657-XII URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text.

3. Омбудсман України. Конфіденційна інформація є одним із видів категорії інформації із обмеженим доступом від 12.02.2025. URL: https://ombudsman.gov.ua/news_details/ konfidencijna-informaciya-ye-odnim-iz-vidiv-kategoriyi-informaciyi-z-obmezhenim-dostupom.

4. Про охорону прав на сорти рослин: Закон України від 21.04.1993. № 3116-XII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3116-12#Text.

5. Про охорону прав на винаходи і корисні моделі: Закон України від 15.12.1993 № 3687-XII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3687-12#Text.

6. Code de la propriété intellectuelle (tel que modifié en 2026). URL: https://www.legifrance.gouv.fr/codes/section_lc/LEGITEXT000006069414/LEGISCTA000006133350/#LEGISCTA000006133350.

7. Про захист персональних даних: Закон України від 01.06.2010 № 2297-VI. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#Text.

8. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text.

9. Про захист від недобросовісної конкуренції: Закон Україн від 07.06.1996 № 236/96-ВР. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/236/96-вр#Text.

10. Loi nº 2018-670 du 30 juillet 2018 relative à la protection du secret des affaires, France. URL: https://www.wipo.int/wipolex/fr/legislation/details/18278.

11. Code de commerce (Dernière mise à jour des données de ce code : 19 mars 2026). URL:https://www.legifrance.gouv.fr/codes/texte_lc/LEGITEXT000005634379/2025-01-01.

12. Règlement général sur la protection des données (RGPD) (tel que modifié en 2026). URL: https://gdpr-text.com/fr/.

13. Code civil (Dernière mise à jour des données de ce code : 01 janvier 2026). URL: https://www.legifrance.gouv.fr/codes/article_lc/LEGIARTI000032040772.

14. Matthieu Vincent. Clause ou engagement de confidentialité : comment définir de manière générique une information confidentielle?. URL: https://www.solon.law/actualites/2023/10/17/ clause-ou-engagement-de-confidentialit-comment-dfinir-une-information-confidentielle.

15. Кравченко О. Охорона конфіденційної інформації та комерційної таємниці в умовах воєнного стану. 2022. URL: https://er.dduvs.edu.ua/bitstream/123456789/11577/1/70.pdf.

16. Рішення Печерського районного суду міста Києва у справі 757/17647/19-ц. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/107874277.

17. Nathalie Dupuy-Loup, Louis-Emmanuel Pierrard. Droit à la preuve et droit au secret : regards croisés» du 26 mars 2025. URL:https://www.alerionavocats.com/ droit-a-la-preuve-et-droit-au-secret-regards-croises/.

Статтю було подано	29.03.2026	The article was submitted
Статтю було доопрацьовано	11.05.2026	The article has been revised
Статтю було прийнято	14.05.2026	The article was accepted